

tagelse, saa meget mere som Tanken derom jo var fremme ved første Behandling, og jeg da gav den min Tilslutning. Efter dette haaber jeg, naar Lovforslaget er vedtaget i dette høje Ting, at det ogsaa skal lykkes at faa det vedtaget i Folketinget. Der sker jo altsaa en Forandring her, saa Folketinget kommer til at have det tilbage igen, men jeg vil ogsaa der gøre mit Bedste for at faa det vedtaget i den Form, i hvilket det nu foreligger.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Ændringsforslag Nr. 2 af *Udvalget* (se Tillæg B.) og Ændringsforslag Nr. 3 vedtoges uden Afstemning.

Ændringsforslag Nr. 1 til *Titelen* vedtoges uden Afstemning.

Det saaledes ændrede Lovforslags Overgang til tredje Behandling vedtoges uden Afstemning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1. April 1918 til 31. Marts 1919.

(Første Behandling findes i Tiden den Sp. 1371; Udvalgets Betænkning i Tillæg B.).

Udenfor Betænkningen var der ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslagets Paragraffer, de stillede Ændringsforslag samt Spørgsmaalet om Lovforslagets Overgang til tredje Behandling sattes til Forhandling under eet.

Ordføreren (Jørgen Pedersen): Som det fremgaar af Betænkningen, er der stillet 2 Ændringsforslag, det første af den højtærede Undervisningsminister om en Talrettelse, som vi anser for selvfølgelig. Om det andet Ændringsforslag skal jeg tillade mig et Par Bemærkninger. Den pinlige Opmærksomhed, kan jeg gerne sige, som det indenfor store Kredse omkring i Landet har vakt, at man ved denne Lejlighed gav Forfatterinden Agnes Henningsen den særlige Anerkendelse at opføre hende mellem de fast understøttede, er jo næsten

alle Vegne knyttet til Bemærkninger om Fruens sidste Bog, og man har været tilbøjelig til at mene, og jeg synes med nogen Ret, at det, at netop dette Øjeblik benyttedes til at give Forfatterinden den særlige Anerkendelse, maatte ses i Forbindelse med denne hendes sidste Bog, saa at man almindeligt maatte opfatte Sagen saaledes, at nu var Forfatterinden naaet saa vidt i sin Produktion, at man maatte finde Øjeblikket belejligt til at give hende den paagældende Anerkendelse. Som naturligt er, har de, der har haft særlig Anledning til at beskæftige sig med denne Sag, derfor, synes mig, været opfordrede til at gøre sig bekendt med denne sidste Bog. Jeg ser, at Regeringspartiets Ordfører i Folketinget har gjort det. Han siger ganske vist, at han ikke har villet paalægge sig det Besvær for ikke at sige den Lidelse at læse det hele, men saa meget har han i hvert Fald læst, at han kunde sige, at han vilde græde tørre Taarer, hvis denne Bevilling ikke gik igennem. Jeg, som paa dette Tidspunkt havde særlig god Lejlighed til at læse, skaffede mig ogsaa den paagældende Bog, og jeg maa sige, at jeg har virkelig vadet den helt igennem, og jeg vil tilføje, at det undrede mig i ikke ringe Grad at høre den højtærede Undervisningsminister ved første Behandling sige, at han ikke havde læst Bogen. Den højtærede Minister kan jo ikke have været uopmærksom overfor, hvad der er fremkommet i Anledning af denne Sag, og jeg mener da, at han burde have haft en særlig Anledning til at gøre sig bekendt med den Bog, som man saa stærkt fra alle Sider har omtalt, og jeg har fremdeles den Opfattelse af den højtærede Minister, at hvis han havde gjort som jeg og læst Bogen igennem, vilde hans Forsvar for denne Dames Produktion have været mindre varmt, end det var ved Finanslovsforslagets første Behandling. Nu ser jeg, at nogle danske Skribenter har paataget sig at støtte Forfatterinden ved gennem Ritzaus Bureau — jeg antager altsaa, det maa være bestemt for hele Befolkningen og for Bladene — at sende en Hilsen ud, hvori de siger, at selvfølgelig stiller de sig ganske paa hendes Side overfor den uværdige Agitation, der i den senere Tid er blevet rejst af Hønsyn, der er Kunsten uvedkommende. Det har sin Interesse at føre denne Udtalelse frem, thi det synes deraf at fremgaa, at disse danske Skribenter mener, at naar noget af en Kreds eller Klike er anerkendt for at være